

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce: **G. T.**, státní příslušnost Gruzie, zastoupeného JUDr. Filipem Behenským, advokátem se sídlem Praha 4, Kropáčkova 563/14, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.11.2008 č.j. OAM-631/VL-07-08-2008, **ve věci udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. **Odměna advokáta** JUDr. Filipa Behenského **se určuje částkou 13.833,- Kč**, která bude proplácena z účtu Krajského soudu v Ostravě ve lhůtě 60-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce žalobou podanou v zákonné lhůtě napadl v záhlaví označené rozhodnutí žalovaného a domáhal se přezkoumání napadeného rozhodnutí, poté jeho zrušení a vrácení žalovanému k dalšímu řízení. Uvedl, že správní orgán porušil ust. § 2 odst. 1 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, § 3, § 50 odst. 2, 3, § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce se domnívá, že žalovaný postupoval nesprávně, když mu neudělil mezinárodní

ochranu podle ust. § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu a že si žalovaný za účelem zjištění skutečného stavu věci neopatřil podklady potřebné pro rozhodnutí.

Na výzvu krajského soudu k doplnění uvedené žaloby uvedl žalobce přípisem ze dne 10.12.2008, že je přesvědčen o tom, že po nuceném návratu do Gruzie by byl ohrožen na zdraví, svobodě i životě a že pravděpodobně by byl uvězněn za nenastoupení základní vojenské služby. V této souvislosti poukázal na nepříznivé podmínky ve věznicích, v důsledku kterých by se jeho život ocitl v ohrožení. Vytýkal žalovanému, že nepoužil dostatek aktuálních a relevantních zpráv a také to, že žalovaný opřel odůvodnění svého rozhodnutí o judikáty Evropského soudu pro lidská práva, které žalobce považuje za vytržené z kontextu, nedostačující a nepřesvědčivé.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 16.1.2009 popíral oprávněnost žaloby a nesouhlasil s ní, neboť neprokazuje nezákonnost rozhodnutí. Odkázal plně na správní spis, zejména na vlastní výpovědi žalobce a na napadené rozhodnutí. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal žalobce, je snaha žít v České republice. Žalobce sám ve své vlasti neměl nikdy potíže se soukromými osobami, ani s bezpečnostní službou ani s jinými státními orgány. Pokud jde o jeho námitku, že by byly použity zprávy MZ USA o situaci na Ukrajině, žalovaný zdůraznil, že se jednalo o chybu v psaní, která nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť je z obsahu zřejmé, že žalovaný přihlížel k informacím o zemi původu žalobce – Gruzii. Žalovaný se zabýval všemi tvrzeními žalobce, které uvedl v žádosti a při pohovoru, jeho výpovědi zhodnotil a porovnal s řadou informací o situaci v zemi původu. Po provedeném řízení dospěl správní orgán k závěru, že jmenovaný nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona o azylu. Co do podrobností žalovaný plně odkázal na napadené rozhodnutí. Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí správního orgánu o neudělení mezinárodní ochrany, a proto navrhoval, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta v plném rozsahu.

Krajský soud poté, kdy vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 26.11.2008 č.j. OAM-631/VL-07-08-2008 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího, rozsudkem ze dne 29.4.2011 č.j. 64Az 91/2008-2008-34 žalobu jako nedůvodnou zamítl. Své rozhodnutí krajský soud odůvodnil tím, že pokud se žalobce obává ohrožení svého života v případě návratu do vlasti v souvislosti s probíhajícím ozbrojeným konfliktem, pak neuvedl žádné skutečnosti, které by byly azylově relevantními důvody. Poukázal na to, že žalobce byl trestním

příkazem Okresního soudu ve Znojmě č.j. 17T 158/2009-39 ze dne 31.8.2009 odsouzen pro trestný čin krádeže dle ust. § 247 odst. 1 písm. a) trestního zákona k trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců, přičemž výkon tohoto trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců. Dále byl žalobci udělen trest zákazu pobytu na území okresu Znojmo v trvání tří let. Krajský soud dále uvedl, že žalobce podal žádost o udělení azylu dne 2.9.2008, tedy bezprostředně poté, co byl 30.8.2008 kontrolován policisty Inspektorátu cizinecké policie v Mostech u Jablunkova, přičemž neměl žádné cestovní doklady ani platné vízum, v důsledku

čehož mu bylo dne 7.9.2009 uděleno správní vyhoštění. Nebylo tedy žádným důkazem zpochybněno rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany žalobci, když nešlo o případ, že by mohl být v Gruzii pronásledován pro některý z důvodů citovaných v zákonu o azylu. Podle závěru krajského soudu se žalovaný nedopustil porušení ust. § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu ani porušení v žalobě citovaných ustanovení správního řádu, a proto žalobu zamítl bez nařízení jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

K podané kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25.11.2011 č.j. 7Azs 39/2011-69 rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Podle tohoto rozsudku se krajský soud nevypořádal se žalobními námitkami žalobce, který v doplnění své žaloby uvedl, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany, neboť po nuceném návratu do Gruzie by byl ohrožen na zdraví, svobodě i životě. Pravděpodobně by byl uvězněn za nenastoupení základní vojenské služby a poukázal na informace o špatných poměrech v gruzínských věznicích. Dále žalobce namítl, že se žalovaný nesnažil zjistit, jaká je situace v gruzínské armádě a že nepoužil dostatek aktuálních a relevantních zpráv, které by hodnotily jeho situaci v případě nuceného návratu do Gruzie. Současně žalobce poukázal na to, že krajský soud patřičně neodůvodnil závěr o neudělení doplňkové mezinárodní ochrany.

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobce při pohovoru o žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 2.9.2008 odpověděl na otázku, jaké byly důvody, které ho vedly k odchodu z vlasti to, že v roce 2007 po návratu z Rakouska žil u svého strýce ve městě Gori. Když začala válka, byl povolán, aby šel do války, což nechtěl, protože válčit neumí a nechce. Proto odjel do České republiky. Do vlastnoručně psaného prohlášení téhož dne žalobce uvedl, že žádá o azyl, protože v Gruzii je válka a on neumí a ani nechce válčit, jeho dům vyhodili do vzduchu, proto se nemůže a bojí se vrátit do Gruzie. Z obsahu správního spisu žalovaného krajský soud dále zjistil, že dne 5.9.2008 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolu o tomto pohovoru vyplývá, že žalobce opakoval stejné důvody své žádosti jako výše uvedené, především vznik ozbrojeného konfliktu mezi Ruskem a Gruzii v srpnu 2008. Dne 21.11.2008 byl s žalobcem proveden doplňkový pohovor, z něhož vyplývá, že žalobce v roce 2004 odcestoval společně s manželkou z Gruzie, neboť jeho manželka se stala členkou církve Svědci Jehovovi. Tenkrát se žalobce dostal do České republiky, kde požádal o udělení mezinárodní ochrany, avšak nevyšel z ukončení správního řízení, neboť se dozvěděl od známých, že jeho manželka se nachází v Nizozemsku. Chtěl za ní vycestovat, avšak byl zadržen rakouskými úřady, kde byla zamítnuta jeho žádost o azyl a v roce 2007 se vrátil do Gruzie. Po vypuknutí konfliktu v srpnu 2008, jak shora uvedeno, se žalobce rozhodl vycestovat opětovně do ČR. K samotnému problému výkonu základní vojenské služby při pohovoru nejdříve uvedl, že byl pozván k výkonu této služby, posléze uvedl, že ho přímo nikdo nekontaktoval a neobdržel žádnou obsílku, ale z doslechu mu bylo známo, že byli verbovaní lidé, které zadrželi na ulici. Žalobce na dotaz odpověděl, že v Gruzii je možné po zaplacení patřičné sumy získat odklad základní vojenské služby, čehož využil ještě v době pobytu v Batumi. Nikdy však nebyl u odvodové komise ani neprodělal žádné lékařské prohlídky. Na další možnosti, jak se vyhnout nástupu základní vojenské služby, se neinformoval a aby nebyl povolán k této službě, rozhodl se opětovně opustit Gruzii. Součástí správního spisu jsou zprávy o zemi původu žalobce Gruzii, a to informace MZV ČR č.j. 118731/207-LP z 11.6.2007 týkající se situace neúspěšných žadatelů o azyl v Gruzii, informace MZV ČR ze dne 12.8.2008 ohledně vojenské služby a náhradní vojenské služby v Gruzii a informace MV Velké Británie z dubna

2006 pro posuzování žádosti o azylu, kde se konstatuje, že v gruzínském právu neexistuje klauzule, která by zakládala trestní řízení proti osobám vrátivším se do Gruzie poté, co neúspěšně žádaly o azyl v jiné zemi. Přístup státních orgánů k odmítnutým žadatelům o azyl se v posledních letech postupně modifikoval, ale nikoliv v souvislosti se změnou režimu (ta to jen urychlila), ale poté, co gruzínská oficiální místa dospěla k závěru, že navracené migranty (a potažmo neúspěšné žadatele o azyl) nelze zcela ignorovat, ale naopak prostřednictvím různých programů napomáhat jejich postupné reintegraci do gruzínské společnosti, mj. za účasti mezinárodního společenství na těchto aktivitách (viz též účast ČR na projektech v této oblasti). Problémem je, že řada neúspěšných žadatelů o azyl v jiné zemi, se o této skutečnosti po návratu do Gruzie vůbec nezmiňuje. Ve většině případů se o ně po návratu vůbec nikdo nezajímá. Vzhledem k současné hospodářské situaci v Gruzii je tlak na ekonomickou migraci ze země obrovský a je otázkou, kdy bude gruzínská ekonomika a potažmo sociální síť schopna absorbovat „navrátilce“ (včetně neúspěšných žadatelů o azyl) ze zahraničí vzhledem k vysoké nezaměstnanosti v zemi. Gruzínský stát nevede statistiku ani informace o osobách, které požádaly o azyl v jiné zemi. Statistika o gruzínských žadatelích o azyl v jiných zemích (včetně ČR) je k dispozici v UNHCR. Vzhledem k ochraně osobních dat, nemá gruzínský stát o konkrétních žadatelích o azyl k dispozici žádné informace. Z aktuálních informací o zemi původu žalobce bylo zjištěno, že v zemi v současné době neprobíhá válečný konflikt, který by mohl být pokládán za vážné ohrožení podle § 14a odst. 2. Za vážnou újmu se podle tohoto ustanovení považuje vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodů svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního konfliktu.

Nad rámec shora citovaných listinných důkazů doplnil krajský soud dokazování dostupnými aktuálními zprávami o zemi původu žalobce, a to zprávou MZV č.j. 93502/2014-LPTP ze dne 10.2.2014, podle které se postavení neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do Gruzie neliší od rezidentů. Zastupitelský úřad ve Tbilisi neevidoval, resp. nemá uchopitelné a ověřené informace, které by potvrzovaly represe státních orgánů vůči neúspěšným žadatelům o azyl. Taktéž nebyla zaznamenána diskriminace neúspěšných žadatelů ze strany státní moci ani ze strany soukromých subjektů. Postavení občanů Gruzie po návratu do vlasti se po dlouhodobém pobytu v zahraničí nikterak neliší od ostatních rezidentů. Dále byla krajskému soudu předložena zpráva o dodržování lidských práv v Gruzii Ministerstva zahraničí USA za rok 2012 ze dne 19.4.2013. Podle shrnujícího zhodnocení na základě pozorovatelů Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě a Rady Evropy byly parlamentní volby v Gruzii konané 1.10.2012 důležitým krokem při konsolidaci demokratických voleb v souladu s většinou demokratických volebních závazků. Tyto volby vedly k prvnímu mírovému demokratickému předání moci od získání nezávislosti v roce 1992. Uvedená zpráva pojednává o nejdůležitějších problémech v oblasti lidských práv za rok 2012, poukazuje na případy mučení a týrání vězňů, zadržovaných osob a dalších pracovníky vládních nápravných zařízení a donucovacích orgánů před říjnovou změnou ve vládě stejně tak jako na nebezpečné a nevyhovující podmínky ve věznicích. Dále poukazuje na nedostatky v právním řádu, nedostatečnou nezávislost soudců a objektivního soudního zkoumání výkonných činností, překážky ve výkonu základních svobod shromažďování a projevu, zejména pro členy politické opozice v kombinaci s překážkami účasti na politickém životě. Zmiňuje se také o tom, že separatistické regiony Abcházie a Jižní Osetie zůstaly de facto mimo vliv ústřední vlády. Tyto orgány nadále podporovalo několik tisíc ruských

vojenských jednotek a příslušníků pohraniční stráže, které oblasti zabíraly od doby ozbrojeného konfliktu mezi Ruskem a Gruzii v roce 2008. Úřady v těchto oblastech nadále omezovaly práva zejména etnických Gruzínců hlasovat či jinak se účastnit politického života, vlastnit majetek, registrovat firmy a cestovat. Zpráva pojednává o dalších problémech v oblasti nedotknutelnosti osoby a ochrany v případech svévolného či nezákonného zabití, zmizení, mučení a jiného krutého nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, pojednává o podmínkách ve věznicích a vazebních zařízeních, postavení a úloze policejního aparátu, problémech v realizaci spravedlivého veřejného soudního procesu, soudního řízení a další. Jako pozitivní uvádí zpráva říjnové parlamentní volby, které vedly k prvnímu poklidnému demokratickému převodu moci v postsovětské historii země, kdy bylo shledáno, že tyto volby představovaly důležitý krok v konsolidaci voleb v souladu s většinou demokratických závazků člena Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě a Rady Evropy, kdy je ale stále třeba řešit některé klíčové problémy.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Dle ustanovení § 2 odst. 7 citovaného zákona se pro účely tohoto zákona za pronásledování považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Za pronásledování se pak v souladu s ust. § 2 odst. 5 cit. zákona považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Dle ust. § 13 odst. 1 zákona o azylu, v platném znění, rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení azylu nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12. Podle odst. 2 téhož ustanovení rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odst. 1 rozumí:

- a) manžel azylanta,
- b) svobodné dítě azylanta mladší 18-ti let, nebo

c) rodič azylanta mladšího 18-ti let,

d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 9.

Dle ust. § 14 téhož zákona v případě hodném zvláštního zřetele lze udělit azyl z humanitárního důvodu, jestliže v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12.

Dle ust. § 14a citovaného zákona se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Dle ust. § 14b citovaného zákona se rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle odst. 2 citovaného ustanovení se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí a) manžel osoby požívající doplňkové ochrany, b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 10.

Zásadním a jediným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla snaha vyhnout se nepříznivé situaci v Gruzii, která vypukla souvislostí s ozbrojeným konfliktem v srpnu 2008 a snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. Žalobce v této souvislosti poukázal na to, že se v souvislosti s tímto ozbrojeným konfliktem obává povolání k výkonu základní vojenské služby. Tuto službu žalobce zásadně vykonávat nechtěl a jeho snahou bylo vyhnout se účasti v tehdy probíhajícím konfliktu. V nynější situaci se žalobce v případě nuceného návratu do vlasti obává, že by za vyhýbání se vojenské základní službě mohl být uvězněn, což by ovšem s ohledem na situaci ve věznicích v Gruzii mohlo znamenat ohrožení jeho života. Žalobce v této souvislosti v doplnění své žaloby poukazoval na to, že si žalovaný nezajistil a nevycházel z aktuálních informací o poměrech v Gruzii. Výčet důvodů pro které lze udělit žadateli mezinárodní ochranu podle ust. § 12 zákona o azylu, je výčtem taxativním. Žalobce ani jeden z těchto zákonných důvodů neuváděl, ať v průběhu správního či tohoto soudního řízení. Pobyt cizinců na území České republiky řeší zákon č. 326/1999 Sb. a jeho právní instituty nelze nahrazovat udělením mezinárodní ochrany či doplňkové mezinárodní ochrany. Stejně tak neuvedl jedinou skutečnost, která by svědčila pro úvahu o udělení azylu z tzv. humanitárních důvodů podle ust. § 14 téhož zákona. Vycházejí ze shora citovaných informací o zemi původu žalobce Gruzii dospěl krajský soud k závěru, že v případě žalobce nejsou dány ani důvody pro udělení doplňkové mezinárodní ochrany podle shora citovaného ustanovení § 14a zákona o azylu. Při posuzování situace v zemi původu žalobce krajský soud v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17.3.2008 č.j. 53Azs 18/2007-87 vycházel ze situace nyní aktuální, zejména ze

shora citovaných zpráv MZV ze dne 10.2.2014 a MZ USA ze dne 19.4.2013. Jestliže žalobce v době podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany poté, kdy opustil Gruzii, argumentoval konfliktem vzniklým v srpnu 2008, je nutno v nynější situaci vycházet z toho, že na území Gruzie žádný ozbrojený konflikt neprobíhá ani nehrozí. Co se týče úrovně dodržování lidských práv, je nutno připustit, že situace v tomto směru, jak o tom svědčí i shora uvedená zpráva MZ USA ze dne 19.4.2013, není optimální. Nicméně pozitivní obrat k demokratickému vývoji v Gruzii s ohledem na konstataci v této zprávě nastal zejména po říjnových volbách v roce 2012 a zmiňované nedostatky všeobecně ve svém vývoji postihují veškeré obyvatelstvo Gruzie. S žalobcem s ohledem na citovanou zprávu lze souhlasit v tom, že podmínky ve vazebních a dalších věznicích v Gruzii jsou do značné míry nevyhovující, avšak z žádného zdroje informací nebylo potvrzeno, že by žalobce byl postihován trestem odnětí svobody v případě návratu v důsledku toho, že Gruzii v roce 2008 v situaci ozbrojeného konfliktu opustil a že se tím vyhnul výkonu základní vojenské služby. Naopak podle zprávy MZV ze dne 10.2.2014 neúspěšným žadatelům o azyl v případě jejich návratu do Gruzie žádná perzekuce nehrozí, a to ani ze strany státních orgánů ani soukromých subjektů. Před opuštěním Gruzie žalobce k nástupu základní vojenské služby nebyl ani vyzván a jejímu výkonu se legálně vyhýbal zaplacením finančních částek kompetentním gruzínským orgánům. Krajský soud proto uzavírá, že v případě žalobce neshledal důvody ani pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu.

Se zřetelem k výše uvedeným důvodům dospěl krajský soud k závěru, že žaloba žalobce není důvodná, a proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s, neboť procesně úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

Ustanovenému právnímu zástupci žalobce byla přiznána náhrada nákladů právního zastoupení spočívající v odměně v rozsahu jednoho úkonu právní pomoci za 2.100,- Kč a jednoho úkonu právní pomoci za 3.100,- Kč a dvou režijních paušálů po 300,- Kč, tj. 5.800,- Kč, a to v souladu s ust. § 7, § 9 odst. 3, písm. f), § 11 odst. 1, písm. d) a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., v platném znění. Další náklady právního zástupce žalobce činila náhrada za promeškaný čas ve výši 1.400,- Kč dle ust. § 14 odst. 3 citované vyhlášky a cestovné osobním automobilem z Prahy do Ostravy a zpět ve výši 4.232,- Kč. S připočtením daně z přidané hodnoty ve výši 21% činily celkové náklady právního zastoupení žalobce 13.833,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po doručení

rozhodnutí, prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě, písemně ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 15. května 2014

JUDr. Petr Indráček

samosoudce